

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) N. S., b) A. S.**, proti žalované: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. CPR-6537-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 A 57/2013 - 27,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 A 57/2013 - 27, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 5. 2013, č. j. KRPA-77515/ČJ-2013-000022, bylo žalobkyni a) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie byla stanovena na jeden rok. Uvedené rozhodnutí bylo žalovanou (dále „stěžovatelka“) změněno rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013 č. j. CPR-6537-3/ČJ-2013-930310-V242, tak, že doba, po kterou nelze žalobkyni a) umožnit vstup na území členských států Evropské Unie byla zkrácena na 6 měsíců. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Proti rozhodnutí stěžovatelky podali žalobci správní žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 A 57/2013 - 27, shledána důvodnou a rozhodnutí stěžovatelky bylo zrušeno.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. Současně podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Návrh odůvodnila úvahou vycházející z usnesení rozšířené senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, neboť se domnívá, že by rozhodnutím Nejvyššího správního soudu mohla nastat situace, kdy zrušené správní rozhodnutí obživne. Taková procesní situace je dle stěžovatelky v rozporu s principem právní jistoty a zakládá proto důvod pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka rovněž dodává, že přiznáním odkladného účinku se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby a vyhoštění tak nebude možné vykonat. Zmínila také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 58/2013 – 27, kdy zdejší soud v obdobné situaci odkladný účinek přiznal.

Žalobci se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřili podáním ze dne 2. 1. 2013. Uvedli, že s návrhem souhlasí.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Pro nyní posuzovaný případ jistě přiměřeně platí závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS, kde rozšířený senát uvedl: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabratelné újmě.*“ V uvedeném rozhodnutí zdejší soud nastínil i typické příklady, které by odůvodňovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem, které příliš nekorespondují se situací v posuzované věci.

Přehlédnout ovšem nelze názor, reprezentovaný rovněž shora citovaným usnesením rozšířeného senátu tohoto soudu, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Takovým postupem se totiž, kromě jiného, správní orgán vyhne i obvinění z nečinnosti a případným procesním důsledkům, které by z toho mohly vyplynout.

Rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí poukázal na možné negativní aspekty, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Právě na výše popsanou problematickou situaci, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná správní rozhodnutí, explicitně poukázala stěžovatelka ve svém návrhu na odkladný účinek. Mohla by totiž vzniknout situace, kdy by bylo vydáno rozhodnutí od předchozího rozhodnutí odlišné či zcela opačné. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu by následně mohlo původní rozhodnutí o potvrzení správního vyhoštění „obživnout“. Takový jev by byl značným zásahem do právní jistoty účastníků řízení a jedinou možností, jak mu předejít, je přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Na tomto místě je však vhodné zdůraznit závěr plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76: „*Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze*

pokračování

v nich předjímat rozhodnutí o věci samé. Proto nelze při rozhodování podle § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto ani v tomto rozhodnutí žádným způsobem nepředjímá rozhodnutí ve věci. Smyslem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy, v souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu, nepochybný veřejný zájem na předcházení případné existence vedle sebe stojících a přitom v principu odlišných rozhodnutí stěžovatelky, s negativním dopadem na právní jistotu účastníků. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právě tento nežádoucí stav vyvolává v dané věci riziko ohrožení principu právní jistoty a současně představuje nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Odhlédnout nemohl Nejvyšší správní soud ani od vyjádření žalobců, kteří s přiznáním odkladného účinku rovněž souhlasili. Takové vyjádření výrazně posiluje úvahu, že přiznáním odkladného účinku žalobcům žádná újma nehrozí.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. K tomu je třeba dodat, že také v řízení o kasační stížnosti platí podle § 73 odst. 3 s. ř. s., že „*se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti se tedy pozastavují veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu. Uvedený suspenzivní účinek přiznání odkladního účinku kasační stížnosti, s přihlédnutím k tomu, že správní žaloba žalobců proti rozhodnutí stěžovatelky má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, tedy znamená, že do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti se obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí stěžovatelky, kterým bylo žalobkyni a) uloženo správní vyhoštění. Žalobkyni a) tak v souvislosti s nyní vydávaným usnesením žádná újma hrozit ani nemůže.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu